

chiar multă aplicație pentru genul de umor al lui Labiche. Turul de forță este, evident, al rolului Fadinard, din care Cornel Vulpe a „stors” tot ce se putea stoarce în materie de haz, mișcare, dialog. Actorul se agită de-a lungul și de-a latul întregii piese și al întregii scene, dialoghează absolut cu toate personajele, adeseori cu câte trei deodată, se epuizează numai o dată cu personajul interpretat (dar ce epuizare!), degajă un umor ceva mai subțire decât al celorlalți, zboară, cade, se prelinge, tremură, se lamentează și suferă într-un chip foarte convingător (pentru vodevil, firește). Păcat că nu toate replicile sale ajung întregi în sală, din pricina gîfiielilor explicabile. S. Mihăilescu-Brăila (Nonancourt) joacă mai puțin detașat, rîzînd de personaj, cu accent pe ticuri. (Iar Sou-pault afirma atît de categoric că eroii lui Labiche nu au ticuri!) Ștefan Bănică în rolul artileristului Tavernier e feroce, făcînd un tandem comic clasic împreună cu speriosul Fadinard. Cînd urlă, cuprins parcă de o migrenă acută, pentru a anunța apoi nașterea unei idei, efectul acestei glume groase este extraordinar. De fapt, iată tipul de umor la care invită vodevilurile lui Labiche. Mariana Mihuț (Hélène) e odrasla naivă și cam prostuță a „vegetarianului” Nonancourt, alintată (dar de ce abia de la mijlocul piesei și de ce pînă într-atît încît să nu-i mai pricepem limbajul, ca la bebeluși?) și, bineînțeles, torturată de o idee fixă: să se mărite. Prezentă scenică: agreabilă. Baroana (Dana Comnea) are ținută, un șters farmec aristocratic, dar textul nu prea are haz. Foarte populară, foarte voluntară, foarte bine interpretată de Tamara Buciuceanu-Botez, actriță de comedie deosebit de înzestrată, este Clara, personaj din păcate abandonat de autor, soartă împărțită, de altminteri, de mulți alți eroi ai comediilor sale. Au lucrat atent, deși descinzînd din Caragiale, Titu Vedeș, rolul încornoratului Beauperthuis, iar Ion Aurel Manolescu, rolul lui Tardiveau. Textul cam subțire al unchiului Vézinet e depășit, pe alocuri, de jocul colorat al lui Traian Dănceanu. Talentul de comedian al lui Corneliu Dumitruș nu se dezmente; în Bobin, actorul schițează o bună caricatură. Paul Ioachim șarjează fin în Achille de Rosalba. Conlucrează la verva sălbatică a spectacolului Athena Demetriad (Virginie), într-o măsură mai mare; Al. Azoitei (Felix) și Maria Georgescu-Pătrașcu (Anaïs), într-o măsură mai mică. Muzica lui Vasile Veselovschi și Radu Șerban se integrează substanțial în stilul spectacolului, ca și coregrafia Verei Proca-Ciorța.

Cu alte cuvinte, Labiche rezistă.

Dumitru Solomon

Teatrul din Tg. Mureș (secția maghiară)

ȘTAFETA NEVĂZUTĂ *

de PAUL EVERAC

La secția maghiară a Teatrului din Tg. Mureș, spectacolul are o desfășurare calmă, un ton firesc. El scoate în evidență calitatea unei trupe cu un bun nivel de omogenitate, sudată printr-un îndelungat antrenament comun, care a izbutit să integreze rapid stilului ei pe cei mai tineri membri, recent absolvenți ai Institutului. Actorii joacă toți cu o excelentă stăpînire a mijloacelor profesionale, fără stridentțe, fără agitație inutilă, mai degrabă sobru, cu înclinație pentru nuanțe și semitonuri, ceea ce face ca evoluția lor în

* Regia: Farkás István și Lavotta Károly. Decoruri și costume: Labancz László. Distribuția: Csorba András (Dobrian); Szamosy Kornélia și Czékely Anna (Eta); Tanai Bella (Elena); Bács Ferenc (Giurcă); Ferenczi István (Sorescu); Tamás Ferenc (Ilieșcu); Tóth Tamás (Boboc); Lohinszky Loránd (Săvoiu); Bartos Ede (Iacob); Czikéli László (Sturzu); Tarr László (Zamfir); Gyarmati István (Pătulea); Magyar Gergely (Irimia); Nemes Levente (Dionisie); Nagy Imra (Stogu); Kiss László (Orzea); Mózes Erzsébet (Dochița); Faluvégi Lajos (Veniamin); Varga József (Stoica); Kakuts Agnes (Secretara); Szabó Agnes (Prima laborantă); Debreczeni Gabi (A doua laborantă); Nagy József (Primul muncitor); Bedő Ferenc (Al doilea muncitor).

scenă să fie urmărită în permanență cu cea mai mare atenție. Interpretii știu să creeze împreună o atmosferă de viață simplă, neforțată și necontrafăcută. Protagonistul, Csorba András, posedă forță inteligent stăpînită și bine dozată, prin care gravul Dobrian se impune fără să ocupe tot timpul primul plan — mai degrabă se poate spune că joacă acoperit, disimulindu-și frămîntarea sub aparențele autocontrolului pe care i-l impun obligațiile diurne. Un foarte interesant Sturzu — subtil, discret, înțelept, de o mare finețe — compune, aproape fără gesturi, numai din zîmbet, privire și intonație, Czikiéi László. Tanai Bella (Elena) joacă cu extremă reținere, concentrat, cu un dramatism „subteran“, bogat în sensuri. Lohinszky Loránd (Săvoiu) — de data aceasta fără să-și dezvăluie în întregime bogata personalitate artistică — conferă personajului naturalațe și umor, sugerînd mereu că știe mult mai mult decît este dispus să spună. Ferenci István (Sorescu) și Mózes Erzsébet (Dochița Nedelea) realizează niște autentice portrete de tineri, libere de șablonul „impetuoziității“ zgomotoase și impertinentei agasante; ei știu să țină dificilul echilibru dintre dezinvoltură și seriozitate, sînt spontani, plăcuți, dar deloc superficiali.

Gîndind spectacolul pe aceste valori, care au dus la admirabile portrete scenice, regia (Farkas István și Lavotta Károly) n-a izbutit, în aceeași măsură, să dea acestuia o direcție, un scop. Construcția fragmentară a piesei se resimte puternic în reprezentație, deoarece scenele, tablourile, momentele — unele, în sine, deosebit de convingătoare — se găsesc într-un raport de echivalență, fiind juxtapuse și neducînd la o acumulare. Grafic, conflictul parcurge o linie orizontală, pornindu-se mereu de la același nivel, fără ca tensiunea să crească, fără ca relațiile între personaje (Eta—Dobrian, Eta—Elena etc.) să cunoască acele înodări dramatice ale momentelor de maximă încordare. Intrări și ieșiri — nu întotdeauna îndeajuns de ordonate — nu izbutesc să înlăture o anumită impresie de static pe care spectacolul o creează mai cu seamă în partea sa finală; atmosfera festivă ce domnește aici pare să fie cîștigată cu prea mare ușurință, în raport cu obstacole întrucîtva neglijabile. Contribuie la aceasta și tratarea estompată, în grabă, a intens-dramaticului moment Giurcă, a cărui scurtă, dar extrem de importantă trecere prin scenă rămîne destul de neobservată; și conturul cam incert al singurelor personaje interesate să frîneze deznodămîntul firesc, îndeplinind în piesă ingrata funcție negativă: Boboc și Iliescu.

Cea mai puțin realizată componentă a spectacolului este scenografia (Labancz László); decorul e compus pe un fundal inexpresiv de ferestre luminate și pe un supărător abuz de perdele de plus. Biroul secretarului de raion e de-a dreptul urît, iar interiorul de uzină — cu cuptoare aprinse și un tablou de comandă violent colorat — este naiv ca un desen de școlar. Scăpări ale unei viziuni tributare locului comun se remarcă și în concepția costumului: delegatul raionului poartă o dizgrațioasă haină de vinilin și inevitabila șapcă, cel al ministerului are o servietă imensă, de un neverosimil vișiniu lucios.